

Csatáné Bartha Irénke

Fények idején

Fönn a havason,
hol gyakran jár Isten,
gyopárok nőnek
ballada – szemeken,
vadlovak nyerítnek,
őzek nevetnek,
s a patanyomokon
fönn a gerincen
a csend repedésein át
regék rügyeznek,
sarjadnak mondák,
átkokat huhognak,
s szélbe kiáltják
fájdalmukat a balladák(!)

Fönn a havason
telihold kacag,
a tisztásra
borzongó – vérző vészvirág
Tavaszt kiált,
dúdoló vércsepp,
rényi emlékező zsoltár
hirdeti: sok hős láb erre járt,
Ménrót fiai: Hunor és Magyar,
László s jó vitézi
mind, aki kergette
a csodaszarvas nyomát,
hogy születhessenek
álmaikból hitet tápláló
csodaváró legendák...

Őrizd a DALTs a FÉNYEKET,
- talizmánjaid - őseidhez vezetnek,
most kell a DAL és kellenek REGÉK,
mert Igét szomjazik itt minden,
akár a kürtök, harsonák a Fények
Idejét (!)...

Szekeres Mária

Kövek éneke

Mint a számárháton érkező,
mint az ostyába rejtőző,
mint a hétköznapokba
rejtett
kinyilatkoztatás –
ó, szomjazlak: csönd
és párás ablakok rajzolata
ahogy
legördül a vízcsepp rajta
és
névtelen, rejtett utat rajzol
a pillanatoknak.

(M megbújjik az egyszerűben
minden végtelen.
Nézz rá, és szemedben
felsugárzik a színtelen...)

- Így akartad, Uram:
gyémántjaid
kavicsokba rejteni el.
Ó, nagyságaink
vakult tekintete,
s a látás boldog kisdedei!
A kövek ujjongó éneke... -

Idő

zuhogó fényzilánkok-
dermedő eső.
idegenek az úton.
lefelé hulló mező.

szemem rése
nem lőrés:
tavaszi virág
lehajlón.

a szél, a szél a szél
idegen jajszavakat
hord jajdulón.

nem tiltakozom
ha éjjel zuhan rám
a Hold.

fenyeget most a gondolat,
de Fényfolyó ölel át
óvón a Nap alatt.

üzenetek, üzenetek
még csak.

tenyeremen
egy madár
felröppenni kész
mint egy
pillanat.

Standovár Ágota

fehér vásznamról

álmomban
mindenki alszik
eszmélek
lassított lépteim
tompítják
a hajnal neszeit
nem szeretnék
felzavarni senkit
kulcs harap a zárba
kilépek egy más világba
partjáról csodálom
ahogy kiflivé görbül
és szunnyad a tenger
védtelen mint én
most kilehetem
egy-egy mélyedésben
gondolatok cikáznak
azt képzelik magukról
aprócska halak
színesek
de rák-olló villan
elvágja a csendet
morranva ébredünk
nyújtózik a tenger
visszaköveteli övét
negatívon
a pillanatvarázs
halott
míg én
fehér vásznamról
verem vissza
vetített képeit

út

ki emlékszik mióta fut
honnan indult merre szaladt
sík vidéken tört előre
pókhálókban el-elakadt

bősz folyókat győzött már le
patak felett ívelt ő át
rohant rohant észet veszejtve
rég feledve úti célját

lankák fogták meg a tempót
völgybe futott sosem fáradt
újra domb jött lendületből
maga alá gyűrt néhányat

kifulladásra torpan most meg
sötét hegyek állják útját
gondolkodik néhány percig
aztán bátran taktikát vált

jobbra fordul balra tér át
később mint egy ezüst szalag
átöleli a nagy hegyet
lassan bár de újra halad

kapaszkodik fel az égbe
fenyvesek közt kúszik bátran
sötétségből majd kilépve
fenn a csúcson új világ van

Stankovics Marianna

idea-tan

földi más: torzulás
fényezés és feketítés
várakozás
lakk-hangulatban
az arculatban
környezetem
nem kenyerem
arcom mégis
egyre másra
kenem

Kint

A reggel ránk szikráztatja arany ívét:
omlik a fény ezer alakban.

Nincs segítség, csupán a fában és a Napban.

Ahogy vigyázom szírom-arcod mozdulatlan,
örülnek a füvek.

Pitypang

(G.-nek)

*„Élni sem akart az, aki nem akar meghalni.”
(Seneca)*

Ma már csak a fehér pitypangot tenném óvatos pohárba,
ne sérüljön néhai nyitódó-csukódó, most gömb-méltósága,
a benne őrzött lédús szírom-öröm.

A fehér aljzathoz csak egy, kijelölt ponton kapcsolódni...

A gömbben a kis fehér fák épp egymásba érnek,
mégis körülöleli az egészet az őszi levegő...
a házban a komfortos ernyőknek nem lenne célja,
pedig nekik is ugyanaz (:) a föld...

Jaj, fújd, fújd csak még egyszer a pitypangot festett hajamba...

Aforizmák

A dermedt ég fiókái fénymadarak.
A fénnel elöntött sövény közt
doboló árnyék-paripák.

A gondolat: húrra pattant hegedű.

Kréta, ha krátert rajzol:
gyakran belehull.

Rámkúszik bársony-borostyán: öltözöm.
Rámkúszik borostyán-bársony: öntözöm.

Nő a klímaváltozás sebessége:
itt az ateizmus vége.

Semmibe veszel?
Semmibe veszel.

Tévtutak zörgő véleménye:
hang-z-avar.

Várt alak: torzít a lakk.
Vártalak: torzítalak.

Átállították az időt,
ki tudja hol,
eddig sem állt
az oldalamon.

Nagy Lászlónak

*„...mert nem akartam kitömve lenni szalmacsutakkal,
ülni magas polcon papírkoronásan...”*

N. L.

*Hajad ezüstben zengő glóriája
a gótika sípcsontjai közt
apródfrizurás középkori szent
háta mögött a fekete Bakony
Balatonban sírva sírt csodafiu-könnyed.*

*Alsóvárosi telken ecetfa nekigörnyedve
hirdeted sudárságodat
lassan beomlik melletted a csírás krumpliverem
belecsúszik törmelékkupacok szemetes földje.*

*A kuksolást örökre feladtad
kardtól sebzett virágodat örökre ölelted.*

*Ki látja még lánghelő szádat
gyémánttengelyed porban, ebek szimatolják,
ahogy abból is szivárog a vér,
álommenyegzőn kesztyűdbe botolva
rémülve nézzük, hogy majálisodra
örökre ráfagy a dér.*